

Tijdens een van onze patrouilles reden we door een stuk onbekend terrein. Uiteraard hebben we kaarten en GPS (global positioning system) bij ons en kunnen we 'de weg' wel vinden, maar we waren in dat deel van het gebied nog nooit eerder geweest. Dus details over de route heb je dan niet. Dat maakt zo'n patrouille iets interessanter. Je weet niet of het spoor dat je uitzet ook daadwerkelijk begaanbaar is. Een soort 'ontdek je plekje', maar dan de Afghaanse versie ervan. Best wel aan te raden voor eenieder. De meesten van ons vinden het een geweldig land qua natuur. Mooie weidse uitzichten, omringd door hoge bergketens. Zelfs voor Limburgse begrippen. Ik denk dat de Afghanen hier uit de streek vast ook wel een uitspraak kennen als "wie sjoën ös Deh Rawod is".

Na een tijdje als ontdekkingsreizigers rond te hebben gereden stuitte we op een mandah. Een mandah is een droogliggende waterstroom. Meestal gevuld met grote keien en grind. Het is dan vaak een uitdaging om met alle voertuigen er in één keer doorheen te komen, zonder dat ze vast komen te zitten. Je weet van te voren niet of er een scherpe steen tussenligt, die bijvoorbeeld een band kapot snijdt of dat er een diepere, brede geul ligt, die er voor zorgt dat je de overspanning niet haalt. Tactisch gezien zijn dit soort terreindelen iets om extra op te letten. Kom je vast te staan, om wat voor een reden dan ook, is het voor de tegenstander gemakkelijker om ons aan te grijpen. We kunnen immers niet goed manoeuvreren. Dit keer was het niet de tegenstander die het ons moeilijk maakte (wat bij ons peloton overigens nog niet gebeurd is), maar was het moeder natuur die tegenwerking bezorgde. Een van de 'jeeps', bij ons Benz of CDI genoemd, maakte een klapper met de achterkant in een diepere, brede geul. Alles leek goed te zijn gegaan, maar al gauw was aan het gezicht van een de mannen achterin te zien dat de waarheid anders was. Kennelijk was hij door de knal met zijn rug op de zijkant van het voertuig geklapt. "Het gaat wel", was zijn reactie toen de commandant vroeg hoe het met hem was. Tot wel vijf keer toe gaf hij aan dat het wel ging. Prima, dan rijden we door. Zo zijn die Harrie's bij ons. Niet te moeilijk, niet zeuren. Lekker 'stoempen' ... Heerlijk.

De speurtocht naar de locatie kon dus gewoon doorgaan. Pfoe, gelukkig maar. Na een klein half uur waren we dan ook daadwerkelijk op bestemming aangekomen. Een locatie waar we een 'overwatch' zouden betrekken om van daaruit patrouilles te voet te gaan doen. Een 'overwatch' is een locatie waar de voertuigen in een tactische formatie komen te staan voor een bepaalde periode en van waaruit we een patrouille kunnen steunen met onze wapensystemen. Na wat 'husselen' van voertuigopstellingen en alles controleren op eventuele explosieven (searchen) riep iemand uit het niets: "Sergeant, Len heeft je nodig. Iets met Jesse aan de hand en misschien wel een medevac." (medevac staat voor Medical Evacuation) Hmmm... medevac. Dat klinkt niet goed. Hup, met m'n ouwe kadaver dan maar in de loopas richting Len. Len is onze 'doc', lees medicijnman, steun en toeverlaat als iemand piepkraak heeft of in gewoon Nederlands: Algemeen Militair Verpleegkundige. Aangekomen bij Len was het al meteen duidelijk. Jesse, degene die de klapper op de zijkant van de Benz had gemaakt, lag al helemaal ingepakt achterin het voertuig van Len. Het viel toch niet mee. In het begin ging alles nog wel goed met Jesse, maar stiekem had hij toch wat meer opgelopen, dan hijzelf in het begin dacht.

Nou, daar gaat 'ie dan. Dit hebben we heel veel geoefend in Oirschot. Zelfs met echte helikopters en de hele rataplan erbij. Maar, nog nooit hier in het gebied zelf. We hebben een format, waarin informatie verzameld wordt over het slachtoffer, terrein, eventuele vijand en nog meer informatie die noodzakelijk is voor het 'hogere niveau'. Het hogere niveau stuurt namelijk de medevac-helikopters aan. Dit wordt dan de vuurdoop voor onze eerste medevac. Gelukkig maar, dat het nu gebeurt onder 'normale' omstandigheden en dat het letsel niet meteen levensbedreigend is. En wat geweldig om te zien hoe geolied alles dan toch verloopt. Iedereen weet wat er van hem verwacht wordt. De informatie wordt snel verzameld, net als alle noodzakelijke hulp. Het hele bericht is via de radio verzonden. Dat was overigens wel wat moeilijker. Doordat het gebied zo groot is en er hoge bergen tussenliggen moesten we via een ander radiostation de berichtgeving doen. Maar ook dat verliep soepel. Je merkt dan dat iedereen gefocust is en alle medewerking verleent. Geweldig. En ja hoor, de medevac begint te lopen. De heli is toegewezen en zou binnen tien minuten op onze locatie gaan landen. Iedereen is ervan op de hoogte. Tijd voor een Kodak-momentje dachten sommigen. Geweldige shots ging dit opleveren. Zeker weten. Maar hé, daar ging het toch niet om? O ja, iedereen weer scherp. Een paar echte paparazzi binnen onze gelederen mochten doorgaan met foto en film en de rest stond paraat om het nodige werk te verrichten.

In de verte zijn twee donkere puntjes zichtbaar aan de horizon. Het geluid van de heli's is te horen. Pfoe, dat lucht op. Ze komen daadwerkelijk. Een geweldig gezicht toch om te zien. Net een film. Dit zijn van die momenten die je doen beseffen waar je eigenlijk mee bezig bent en waarom. Voor Jesse is het natuurlijk minder, maar hé... stiekem toch bedankt, jongen!

Nog geen drie minuten duurt het. De groene rookhandgranaat wordt gegooid. De heli's weten waar ze moeten landen. Plop, de ene staat aan de grond en de andere cirkelt rond, op zoek naar eventuele vijand. Vier van onze kerels lopen met Jesse, op de draagbaar, richting de heli. Len, onze zuster, doet de overdracht aan de 'Flight Nurse' van de heli. En hup, weg zijn ze....

Drie dagen later zou Jesse terugkomen bij ons. Het letsel aan zijn rug viel gelukkig nog mee. We dachten aan erger, maar binnen twee weken zou hij weer langzaam zijn werk kunnen hervatten. Gelukkig maar. Anders hadden we hem wellicht moeten gaan missen. Al met al een goed gevoel dat wat we geoefend hebben, hier ook echt goed uitgevoerd kan worden.... Geweldig.....